

Instructiekaart voor leerling/cursist:

Naam:

Datum:

Stagebedrijf:

K ! P

!17.7

Toestaan van teugel

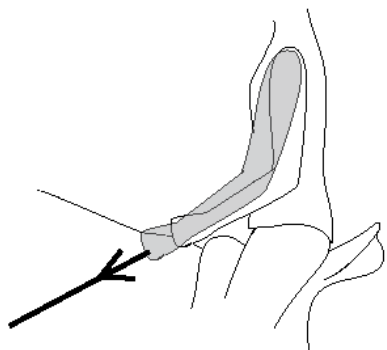


Exameneis:

Toestaan van de teugel = de neutrale hand van de ruiter

Het toestaan van de beweging van het hoofd en de hals met de hand is een **re**-actie (wakende hulp) op een **actie** van het paard. Onder toestaan wordt verstaan de doorlopende meegaande beweging van de ruiterhand met de mond van het paard, met behoud van zeer constant contact van de ruiter en aanleuning van het paard, (zonder **verdere** inwerking). De ruiter laat (een deel van) het initiatief bij het paard liggen en staat alle **kleine** ritmische bewegingen van het hoofd toe.

In de beginfase van de opleiding zal de ruiter eerst met de hele arm de (nu nog) grotere beweging van hals en hoofd moeten leren volgen.



Naarmate de ruiter het paard meer kader geeft, de achterhand weet in te zetten **en** het paard blijft ontspannen over de rug lopen wordt de beweging in het hoofd-/ halsgebied van het paard kleiner* waardoor de ruiter die alleen volgt ook **automatisch** steeds minder beweegt met de hele arm en uiteindelijk in staat zal zijn met slechts de polsen en het openen en sluiten van de hand het paard zo onzichtbaar mogelijk de begeleiden. Toestaan kan van toepassing zijn in alle gangen en alle overgangen, zolang het paard precies doet wat er gevraagd wordt kan de hand de beweging toestaan en waken... Dat wil zeggen voor de overgang naar stap... dat de ruiter **gaandeweg** leert de teugel **niet lichter nog zwaarder** (= constant) te maken **tijdens** de overgang.

Het toestaan van de teugel bij de tempowisselingen en overgangen

Bij het rijden van tempowisselingen en overgangen, vooral bij de overgang van draf naar galop is het belangrijk dat de ruiter, zoveel als nodig **niets meer dan** dat, halsvrijheid toestaat. Omdat het paard dat aanzet in galop zijn hals en hoofd een moment duidelijker strekt (naar vóór brengt of 'de neus er wat uitdrukt')... Om ruimte te maken voor de eerste complete galopsprong **en om daarbij** het evenwicht te bewaren heeft hij even meer ruimte voor zijn hals en hoofd nodig. Het toestaan van de hand moet altijd over de korts mogelijke route, van basispositie hand naar paardenmond plaatsvinden.

Ook na **iedere** vragende teugelhulp moet de ruiter terug naar de basispositie en met een toestaande hand de mond weer 'wakend' volgen.

Te veel toestaan van de teugel

Een veel gemaakte fout in een overgang naar stap of elk ander tempo is het teveel toestaan van de teugel waardoor de verbinding tussen hand en mond verbroken wordt.

Het teveel 'toestaan' van de teugel bij stakende paarden

Voor het 'stakende' paard kan dit loslaten van de verbinding heel vervelend blijken te vinden, veel stakende paarden blijven beter lopen wanneer de verbinding tussen hand en mond niet steeds losgelaten wordt. Als de hand het paard 'in de steek' laat staat hij er letterlijk 'alleen voor'. Paarden met weinig zelfvertrouwen staken makkelijker, werken aan dit zelfvertrouwen werkt beter dan grote hulpen geven omdat het paard staakt.

Een stakend paard kan daar een goede reden toe hebben, bijvoorbeeld een op de voorhand steunende ruiter. Dat paard is geen staker, **dat** is een leerpaard dat de ruiter verteld dat het **zó** niet werkt.

Een **echte staker** doet dit vaker, ook zonder een voor ons **aanwijsbare** aanleiding. Het is een heel goed te begrijpen reactie van de ruiter om, als het paard plotsklaps stilstaat, de teugels los te gooien en de benen aan te drukken. De echte staker 'verstaat' de combinatie van (de toch voorwaarts drijvende?) hulpen (kennelijk!) **niet** als **voorwaarts** gaan maar als een **ophoudende** hulp. Dat is **zeker** het geval als de staker ook nog **achterwaarts** begint te lopen. Het **duidelijk contact opnemen en dit contact aanhouden** met de teugel **tegelijk** met de tweezijdig voorwaarts drijvende hulpen **en** een **NIET** ontlastende zit, maar een juist **zoveel mogelijk** belastende zit, brengt het paard waarschijnlijk **wel** op de juiste gedachte; '... dat de ruiter 'voorwaarts bedoeld' in plaats van 'Ho' of 'achterwaarts'. De ruiter moet doorgaans bij het stakende paard 'achter de singel' blijven met het zwaartepunt. Stakers zijn zeer gevoelig op het verlies van het horizontaal evenwicht naar vóór. Een ruiter die een tikje te ver naar binnenvoor gaat in de wending en met de binnenteugel het binnen achterbeen blokkeert mag er bijna op rekenen dat de staker staakt...

Van alle paarden zijn de stakende misschien wel de moeilijkste, urenlang kunnen we ons bezig houden met het waarom, het waardoor en het waarvoor... maar helpen doet het niet.

Wanneer het staken te pas en te onpas plaats vindt. Niet meer gerelateerd is aan een duidelijk aanwijsbare situatie, wanneer het paard 'spoken' ziet, dan is er naast een technisch probleem **ook** vaak sprake van een probleem in de gezagsverhouding. Het stakende paard laat het niet aan de 'leider' over om te beslissen maar beslist zelf. Bij echte stakers kan een (alleen de deskundige) grondman drijvende hulpen op tijd helpen bieden of bekrachtigen.

Alleen met technisch volledig correct rijden in combinatie met het met mega geduld herstellen van de gezagsverhouding, het zeer consequent geven van hulpen en de eventuele bekrachtigingen, leiden misschien het paard uit de problemen.